

Решение № 10148

Номер 10148

Година 19.10.2020

Град Мадан

Районен Съд - Мадан

На 24.09

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Зоя Шопова

Гражданско I инстанция дело

номер

20195430100327

по описа за

2019

година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Ищецът „З. А. С. НА В. Е. - гр. С. е предявил искове по чл.422, ал.1 във вр. с чл.415, ал.1, т.2, пр.1 ГПК да се признае за установено, че съществуват вземанията му спрямо М. Е. П. за: **470,48 лв.** главница; **83,80 лв.**, договорна лихва; **22,90 лв.** такса за оценка на досие; **117,30 лв.** такса за услуга „Кредит у дома“ за предоставяне на кредита в брой по местоживее на кредитополучателя; **273,64 лв.** такса услуга „Кредит у дома“ за С. на погасителните вноски по местоживее на кредитополучателя; както и обезщетение за забава в размер на **82,73 лв.** за периода 12.12.2016 г. – 07.05.2019 г., законната лихва върху главницата от подаване на заявлението на 07.05.2019 г. до окончателно плащане, за които суми е издадена в полза на ищеца заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 210/2019 г. на РС-М..

Ищецът твърди, че на 01.07.2017 г. е сключен Договор за цесия между „Изи Асет Мениджмънт“ и „Файненшъл България“ ЕООД /с предишно наименование „Провидент Файненшъл България“ ООД/, по силата на който вземането, произтичащо от договор за потребителски кредит № 593682928/04.11.2016 г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД и М. Е. П., е прехвърлено в полза на „Изи Асет Мениджмънт“, ведно с

всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително всички лихви, такси, комисионни и други разноски.

На 01.03.2018 г. е подписано Приложение 1 към Допълнително споразумение от дата 01.11.2017 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 16.11.2010 г., сключен между „Изи Асет Мениджмънт“ и „. за С. на вземания“ ООД /понастоящем „. за С. на вземания“ Е./, по силата на което „Изи Асет Мениджмънт“ е прехвърлило в полза на „. за С. на вземания“ Е. вземането, произтичащо от договор за потребителски кредит № 593682928/04.11.2016 г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД и М. Е. П., ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително всички лихви, такси, комисионни и други разноски. Договорът за потребителски кредит съдържа изрична клауза, която урежда правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица. Длъжникът е уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за извършените продажби на вземането от страна на „Файненшъл България“ ЕООД и съответно от страна на „Изи Асет Мениджмънт“ по втората цесия с уведомителни писма, изпратени с известия за доставяне.

Сочи се, че Приложение № 1 от 01.03.2018 г. за цедиране на вземания към Рамковия договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 01.11.2017 г. е представено само с данните на ответника, тъй като данните на останалите длъжници са защитени съгласно Закона за защита на личните данни /Чл. 2, ал. 2, т. 2, 3, 5, във вр. с чл. 23, ал. 1, 2, 3, във вр. с чл. 26, ал. 2 от ЗЗЛД/ и книгата по делото не се представят само на съда.

„. за С. на В. Е. е упълномощена, в качеството и на цесионер по Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 16.11.2016 г., да изпраща уведомления за извършената цесия, съгласно изрично пълномощно от законният П. на „Изи Асет Мениджмънт“. В изпълнение на изискванията на закона и по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД до ответника са изпратени описаните в исковата молба уведомления за цесиите. Сочи се в крайна сметка, че уведомлението е върнато като неполучено от П..

Относно договора за кредит от 04.11.2016 г. се твърди, че, подписвайки го, кредитополучателят е удостоверил, че преди сключването на договора за кредит е получил Стандартен европейски формуляр, описващ вида на кредита, както и че от страна на „Провидент Файненшъл България“ ООД му е предоставен целият обем преддоговорна и договорна информация относно условията на договора и стойността на всички разходи по кредита, с които кредитополучателят се е съгласил Ч. подписване на договора за кредит. По същия начин кредитополучателят е потвърдил, че е прочел договора преди неговото подписване, разбрал е неговите разпоредби и подписването му е акт на неговата свободна воля.

Кредитодателят предоставя Ч. свой кредитен консултант 500 лв. в брой по местоживеенето на П., което тя потвърждава с подписването на

договора за кредит. Тези 500 лв. се олихвяват с лихва, чийто месечен размер е фиксиран за целия срок на договора и която се начислява от датата на отпускане на кредита. Тук страните са се съгласили договорната лихва за срока на договора да бъде в размер на 98,63 лв. Общата стойност на усвоената главница и договорната лихва по кредита е в размер на 598,63 лв., които се заплащат на 60 броя равни седмични погасителни вноски, всяка в размер на 9,98 лв. Първата погасителна вноска е платима на 13.11.2016 г., а последната погасителна вноска е с падеж: 31.12.2017 г.

Ищецът твърди още, че с подписването на договора П. е дала съгласието си да заплати такса за оценка на кредитно досие, която е в размер на 25 лв., платима при подписване на договора, но страните са постигнали съгласие таксата да бъде включена в седмичните погасителни вноски с цел улеснение на кредитополучателя. Така таксата за оценка на досие е разделена на 60 броя равни вноски, всяка в размер на 0,42 лв., които са платими на падежните дати на погасителните вноски.

Също така, кредитодателят се е задължил да предоставя на кредитополучателя допълнителна услуга, изразяваща се в доставка на заемната сума в брой по неговото местоживееие и услуга по седмично С. на вноските по кредита също по местоживееенето на кредитополучателя, наречена в договора услуга „Кредит у дома“. Съгласно чл.25 от договора за кредит, кредитополучателят се съгласява, че сумата „Кредит у дома“ е допълнителна и по негово желание и се предоставя срещу такса. При тази услуга кредитът се предоставя на кредитополучателя в брой по неговото местоживееие и погасителните вноски се събират седмично също по местоживееенето му. С подписването на договора за кредит, кредитополучателят удостоверява, че разбира, че 30% от таксата е равна на разходите, свързани с организирането на допълнителната услуга „Кредит у дома“ и предоставянето на кредита в брой по местоживееие на кредитополучателя, както и че тази такса е дължима от кредитополучателя при подписването на договора, но се заплаща на равни вноски през периода на кредита за улеснение на кредитополучателя. В конкретния случай таксата „Кредит у дома“, която е дължима за предоставяне на кредита по местоживееенето на кредитополучателя, е в размер на 127,95 лв. и е разделена на 60 броя равни вноски, всяка в размер на 2,13 лв., които са платими на падежните дати на погасителните вноски. Останалата част от таксата „Кредит у дома“, която е в размер на 298,55 лв., е свързана с разходите на кредитодателя за С. на седмичните вноски в дома на кредитополучателя и е дължима през срока на кредита, като също е включена в седмичните вноски. Тази такса също е разделена на 60 броя равни вноски, всяка в размер на 4,98 лв., платими на падежните дати на погасителните вноски. Описаните такси „Кредит у дома“ са посочени като обща сума в буква „Д“ на първата страница на договора за кредит, а именно: 426,49 лв.

Съгласно чл. 26 от договора, кредитополучателят има право по

всяко време да се откаже от услугата „Кредит у дома“, която е договорена за С. на погасителните вноски по местоживее на кредитополучателя, като подаде писмено уведомление за това до кредитодателя. В този случай, кредитополучателят няма вече да дължи такса за разходи за С. на погасителните вноски в дома на кредитополучателя за периода от датата на завеждане на уведомлението до датата, договорена от страните за последно плащане по договора за кредит, но ще продължава да дължи непогасената част от 30 % от таксата за услуга „Кредит у дома“, която е дължима за предоставянето на кредита в брой по местоживее на кредитополучателя.

Така общата сума, която кредитополучателят се е задължил да върне на кредитодателя при сключване на договора за кредит, е в размер на 1050,12 лв., включваща: главница в размер на 500 лв., договорна лихва в размер на 98,63 лв., такса за оценка на досие в размер на 25 лв., такса услуга „Кредит у дома“ за предоставяне на кредита в брой по местоживее в размер на 127,95 лв. и такса услуга „Кредит у дома“ за С. на погасителните вноски по местоживее в размер на 298,55 лв. Съгласно клаузите на договора за кредит, общата дължима сума е платима на 60 броя равни седмични погасителни вноски, всяка в размер на 17,51 лева, като последната вноска е изравнителна в размер на 17,03 лв. В размера на вноската са включени: 9,98 лв., вноска по такса за оценка на досие в размер на 0,42 лв., вноска по такса услуга „Кредит у дома“ за предоставяне на кредита в брой по местоживее на кредитополучателя в размер на 2,13 лв. и вноска по такса услуга „Кредит у дома“ за С. на погасителните вноски по местоживее на кредитополучателя в размер на 4,98 лв.

Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита е 31.12.2017 /дата на последна погасителна вноска/, предвид което вземанията, произтичащи от договора за кредит не са обявявани за предсрочно изискуеми.

Начислено е на П. обезщетение за забава върху дължимите суми в размер на законната лихва за забава, за периода от 12.12.2016 г. до датата на входиране на задължението в съда, общият размер на което е 82,73 лв.

Сумата, която е погасена до подаване на заявлението, е в размер на 82 лв., с която са погасени, както следва: такса услуга „Кредит у дома“ за предоставяне на кредита в брой по местоживее на Кредитополучателя: 10,65 лв., такса услуга „Кредит у дома“ за С. на погасителните вноски по местоживее на Кредитополучателя: 24,90 лв., такса за оценка на досие: 2,10 лв., договорна лихва: 14,83 лв., главница: 29,52 лв.

Ищецът моли да му се присъдят и разноските по делото, в това число и юрисконсултско възнаграждение в размер на 350 лв. на основание чл. 78 ал. 8 ГПК.

В съдебно заседание за ищеца, редовно призован, не се явява П.. Юр. П. с писмена молба представя документи, поддържа исковете и моли за уважаването им.

Ответницата М. Е. П. се представлява от особения П. А. О., която с писмен отговор по чл.131 ГПК оспорва исковете и моли да бъдат отхвърлени.

В отговора се възразява, че в исковата молба няма твърдение първоначалният кредитор „Провидент Файненшъл България“ООД да е уведомил длъжника съобразно чл.99, ал.3 ЗЗД и не са представени и доказателства за такова уведомяване. Посочено е Решение № 123 от 24.06.2009 г. по т.д.№ 12/2009 г. на ВКС, ТК, II т.о., според което, когато изхожда от новия кредитор, исковата молба за присъждане на прехвърленото вземане няма характер на съобщение за самото прехвърляне, т.е., същата не представлява уведомление по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД и няма за последица действие на цесията спрямо длъжника. В този смисъл са и мотивите на Решение № 698 от 23.10.2008 г. по т.д.№ 306 / 2008 г. на ВКС, ТК, II т.о., според които, съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД за да породят действие, цесията трябва да бъде съобщена на длъжника. Предишният кредитор е задължен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор документите, които установяват вземането. Прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато съобщението бъде получено от длъжника. До този момент титуляр на вземането остава цедентът. Затова се изтъква в отговора, че не може да се счита за валидно уведомление депозирването на исковата молба пред съда, тъй като, според изричната разпоредба на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, съобщението трябва да бъде извършено от цедента, а в случая искът е предявен от цесионера.

В съдебно заседание за ответницата П. особеният П. продължава да оспорва исковете.

Съдът установява следното:

Договорът от 04.11.2016 г., сключен между М. П. и „Провидент Файненшъл България“ ООД е договор за потребителски кредит по смисъла на ЗПК и на чл.7, ал.3 ГПК. В изпълнение на задължението служебно да следи за наличието на неравноправни клаузи в същия договор и с оглед чл. 24 ЗПК, съдът намира, че такива са б.„Г“ във вр. с б.„Д“ и чл.25 от договора. Тези клаузи са неравноправни по смисъла на чл.143, ал.2, т.19 във вр. с ал.1 ЗЗП във вр. с чл.21, ал.1 ЗПК във вр. с чл.22 във вр. с чл.11, т.10 ЗПК тъй като са уговорки във вреда на потребителя, които не отговарят на изискването за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на кредитора и потребителя, като са в разрез със ЗПК и не позволяват на потребителя да прецени икономическите последици от сключване на договора, принуждават го да изпълнява задължения, които всъщност не са се породили за него предвид недействителността на договора за кредит.

Това е така поради следното:

В б.„Г“ от договора е записано, че годишният процент на

разходите е 48,10 %, в абсолютна стойност в лева възлиза на 123,63 лв., представляващи сбор от 25 лв. такса за оценка на досие по б. "Б" и 98,63 лв. по б. "В", които са абсолютната стойност в лева на фиксираната лихва, чийто размер е посочен да е 31,82 % годишно. Същевременно, по б. "Д" е записано, че таксата за услугата „Кредит у дома“, която П. била избрала да ползва доброволно, възлиза на 426,49 лв./ или само с 73,51 лв. по-малко от отпуснатия кредит от 500 лв., т.е., таксата е повече от 85 % от самия кредит/.

При изчисляване от съда Ч. Калкулатор.БГ на годишния процент на разходите, като се отчете изложеното в исковата молба, че плащането е на 60 седмични вноски, 59 от които в размер на 17,51 лв. и последна от 17,03 лв., като главницата и лихвата се погасяват с 9,98 лв. от седмичната вноски, таксата от 25 лв. за оценка на досие се погасява с 0,42 лв. от седмичната вноски, а таксата от 426,49 лв. се погасява със 7,01 лв. от седмичната вноски, както и че П. следва да върне общо 1050,12 лв., се вижда, че годишният процент на разходите е над 254 %.

Наред с това, в договора не са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 от ЗПК начин. Това означава, че посоченият в б. "Д" ГПР въобще не отговаря на действителния, т.е., не е посочен в договора годишен процент на разходите според изискването на чл.11, ал.1, т.10 във вр. с чл.19, ал.1 ЗПК. Това прави договора недействителен на осн.чл.22 във вр. с чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, ето защо и на осн.чл.23 потребителят дължи само чистата стойност на кредита, без лихва или други разходи по кредита.

Също така, действителният ГПР многократно надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, поради което и на осн.чл.19, ал.5 във вр. с ал.4 ЗПК, клаузата за ГПР се явява нищожна.

Не е изпълнено и изискването по чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, тъй като договорът не съдържа погасителен план с информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Информацията по б. "Е" – „Й“ очевидно не представлява такъв погасителен план. Това също прави договора недействителен от гледище на чл.22 ЗПК.

Отделно, уговорката за размер от 426,49 лв. на таксата за т. нар. услуга „Кредит у дома“ е уговорка в огромна вреда на потребителя, драстично не отговаря на изискването за добросъвестност и води до недопустимо неравновесие между правата и задълженията на кредитора и потребителя по смисъла на чл.143, ал.1 ЗЗП. На първо място, размерът и надвишава 85 % от отпуснатата сума от 500 лв. на П. и е само със 73,51 лв. по-малко от получените 500 лв. Дори да се приеме, че наистина кредитът би бил отпуснат на П. именно в размер на 500 лв., при записаната в договора лихва и такса за оценка на досие, и без да заяви, че иска такава услуга, и че

действително на П. парите са предадени именно по местоживееенето и от кредитен консултант, това става само веднъж, в рамките на С., където е адресът и по договора за кредит. Затова не може да се приеме, че кредиторът е направил разходи, които да оправдаят 127,95 лв. за такова еднократно предаване и отделно цели 298,55 лв. за седмични посещения на кредитен консултант, който да приема от П. седмичните погасителни вноски. Тази такса всъщност прикрива допълнителна печалба на кредитора, поради което може да се направи извод, че и възнаградителната лихва по договора също е много по-висока от записаната в него.

След като от П. са платени общо 82 лв., както се признава от ищеца, те следва да се приспаднат от чистата стойност на кредита от 500 лв., при което П. остава да дължи на ищеца само 418 лв. главница, ведно със законната лихва от подаване на заявлението на 07.05.2019 г. до окончателното им изплащане. П. също така следва да бъде осъдена да плати на ищеца разноските в заповедното производство според уважената част от исковете в размер на 29,83 лв.; както и разноските в исковото производство също според уважената част от исковете в размер на 289,58 лв. /при прието от съда юр. възнаграждение за настоящото производство не 350 лв., а 100 лв. по чл.25, ал. 1 НЗПП/.

От анализа на представените с исковата молба и с допълнителната молба от 23.09.2020 г. договори за цесия с приложенията към тях, рамков договор и допълнително споразумение към него, пълномощни, потвърждения за цесии, уведомления, обратна разписка към товарителница, както и предвид приетото в решения № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о. и № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., както и в решение № 198/18.01.2019 г. по търг.дело № 193/2018 г., I т.о., касаещо връчването на книжа, включително препис от исковата молба и приложенията към нея на особения П., по аналогия следва да се приеме, че длъжницата П. е надлежно уведомена за цесиите по смисъла на чл.99, ал.3 ЗЗД Ч. получаване от особения и П. адв.О. на уведомленията за цесия, като приложения към исковата молба. Поради това цесиите са породили действие за длъжницата и исковете се явяват основателни за 418 лв. главница, законна лихва върху нея и посочените по-горе суми за разноските. За останалите суми исковете следва да се отхвърлят като неоснователни.

По изложените съображения Маданският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.422, ал.1 във вр. с чл.415, ал.1, т.2, пр.1 ГПК, че съществуват вземанията на „. ЗА С. НА В. Е.-Г., ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „. П. Д.” № .., О. С. Л. .2, О. 4, спрямо М. Е. П. ЕГН *, с постоянен адрес: гр.М., ул.Р.. №..,

вх.А, .2, ап.3, за сумата от **418 лв.** /четиристотин и осемнадесет лева/ главница по Договор за потребителски кредит № 593682928/04.11.2016 г., сключен между „Провидент Файненшъл България” ООД и М. Е. П., вземанията по който договор са последователно цедирани на „Изи Асет Мениджмънт“ -Г. и на „. за С. на В. Е.-Г., както и за **законната лихва** върху 418 лв., считано от подаване на заявлението на 07.05.2019 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена в полза на „. за С. на В. заповед по чл.410 ГПК с № 90/07.06.2019 г. по ч.гр.дело № 210/2019 г. на Маданския районен съд.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни исковете по чл.422, ал.1 във вр. с чл.415, ал.1, т.2, пр.1 ГПК за признаване за установено, че съществуват вземанията на „. ЗА С. НА В. Е.-Г., ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „ Д-р П. Д.” № 25, О. С. Л. .2, О. 4, спрямо М. Е. П. ЕГН *, с постоянен адрес: гр.М., ул.Р. №., вх..., .., ап..., за: разликата над 418 лв. до 470,48 лв. главница; изцяло за 83,80 лв. договорна лихва; изцяло за 22,90 лв. такса за оценка на досие; изцяло за 117,30 лв. такса за услуга „Кредит у дома“ за предоставяне на кредита в брой по местоживее на кредитополучателя; изцяло за 273,64 лв. такса услуга „Кредит у дома“ за С. на погасителните вноски по местоживее на кредитополучателя; както и изцяло за 82,73 лв. обезщетение за забава за периода 12.12.2016 г. – 07.05.2019 г., които вземания произтичат от Договор за потребителски кредит № 593682928/04.11.2016 г., сключен между „Провидент Файненшъл България” ООД и М. Е. П., и са последователно цедирани на „Изи Асет Мениджмънт“ -Г. и на „. за С. на В. Е.-Г., и за които суми е издадена в полза на „. за С. на В. заповед по чл.410 ГПК с № 90/07.06.2019 г. по ч.гр.дело № 210/2019 г. на Маданския районен съд.

ОСЪЖДА М. Е. П., ЕГН *, с постоянен адрес: гр.М., ул. Родопи № 6, вх.А, .2, ап.3, да заплати на „. ЗА С. НА В. Е.-Г., ЕИК***с със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „ Д-р П. Дертлиев” № 25, О. С. Л. .2, О. 4, направените в заповедното производство разноски според уважената част от исковете в размер на **29,83 лв.**/ двадесет и девет лева и осемдесет и три стотинки/.

ОСЪЖДА М. Е. П., ЕГН *, с постоянен адрес: гр.М., ул.Родопи № 6, вх.А, .2, ап.3, да заплати на „. ЗА С. НА В. Е.-Г., ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „ Д-р П. Дертлиев” № 25, О. С. Л. .2, О. 4, направените в настоящото исково производство разноски според уважената част от исковете в размер на **289,58 лв.** /двеста осемдесет и девет лева и петдесет и осем стотинки/.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Смолянския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните, което за ответницата М. П. да се извърши Ч. особения и П. А. О..

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

